MATEI VISNIEC

Teatru scurt

Cuprins

CREZI C-OR SĂ NE BATĂ?

PERSONAJE:

PRIMUL
AL DOILEA

O celulă în care tocmai au fost închişi.

PRIMUL: Unde eşti? Mă auzi? Mă vezi?
AL DOILEA: Nu...
PRIMUL: Ce bestii... Toţi sunt nişte bestii...
AL DOILEA: Da...
PRIMUL: Crezi c-or să ne bată?
AL DOILEA: Da.
PRIMUL: Crezi c-or să ne omoare?
AL DOILEA: Nu.
PRIMUL: Eu, în orice caz, prefer să mă omoare decât să mă bată.
AL DOILEA: Nu au voie să ne omoare. Există, totuşi, nişte legi.
PRIMUL: Li se rupe de legi. Doar ei sunt cei care fac legile.
AL DOILEA: În orice caz, nu pot să ne omoare. Ce-am făcut noi ca să ne omoare?
PRIMUL: Ce-am făcut, ce n-am făcut...

(*Strigăte din exterior.*)

PRIMUL: Auzi? Au început să bată.
AL DOILEA: Fă-te că n-auzi.
PRIMUL: Cum să n-auzi? Păi nu vezi cum ţipă?
AL DOILEA: Acoperă-ţi urechile. Gândeşte-te la altceva.
PRIMUL: Nu pot să mă gândesc la altceva. Nu suport să fiu bătut. N-au dreptul să ne bată. În orice caz, eu nu mă las, nu mă las bătut.
AL DOILEA: Linişteşte-te, or să ne dea câteva palme şi or să ne lase să plecăm. Asta-i tot.
PRIMUL: Nu e sigur.
AL DOILEA: Ba da.
PRIMUL: Ţi s-a întâmplat ţie, deja?
AL DOILEA: Nu, da' ştiu eu cum se întâmplă de obicei.
PRIMUL: De unde ştii? Te-au mai luat vreodată, aşa, pe sus?

AL DOILEA: Nu, da' mi-au povestit alții cum se întâmplă. Îți rad câteva palme, poate câțiva pumni, şi te lasă să pleci. Nu te pot ține prea mult aici. Nici n-au loc, totul e plin.

PRIMUL: Chiar şi o singură palmă, eu nu suport. Nu suport, nu-mi place să mă atingă cineva, îmi vine să vomit numai când mă gândesc.

AL DOILEA: Hai, gata… N-ai să mori din două, trei palme.

PRIMUL: Pe mine nu m-a bătut nimeni niciodată. Nici măcar taică-meu n-a ridicat niciodată mâna asupra mea.

AL DOILEA: Nu te mai agita. Important e să te laşi bătut fără să-i irIți. Să nu faci care cumva pe grozavul. Şi mai ales să nu ridici capul. Când or să înceapă să te bată, ține capul aplecat şi priveşte în pământ.

PRIMUL: Nu… N-am să pot face niciodată aşa ceva…

AL DOILEA: Ba da, va trebui s-o faci că altfel rişti să ieşi de aici mutilat pe viață. Bagă-ți asta în cap, motive să ne tortureze n-au, tot ce vor e să ne dea o lecție.

PRIMUL: Ascultă, mie nu-mi place cum gândeşti.

AL DOILEA: Cum gândesc eu ar fi bine să gândeşti şi tu. Şi fii atent ce scoți pe gură când or să înceapă să te bată. Dacă ți se pune vreo întrebare răspunde politicos, da, nu, da, nu… depinde… Fără comentarii. Ai înțeles? Nici nu urli ca nebunul şi nici nu fă comentarii.

PRIMUL: A, nu, eu am să urlu ca nebunul.

AL DOILEA: Cu cât urli mai mult cu atât îi enervezi mai mult. Urlă şi tu puțin, cât să le faci plăcere, da' nu prea mult. Mai ales nu trebuie să le dai impresia că opui rezistență. Arată că te doare, dar dozează, e important să ştii să dozeze.

PRIMUL: Sper c-or să înceapă cu tine.

AL DOILEA: Nu e sigur c-or să înceapă cu mine. Dar dacă or să înceapă cu mine, cu atât mai bine pentru tine, or să obosească tăbăcindu-mă şi ai să scapi tu mai uşor.

PRIMUL: Sincer să-ți spun, aş vrea să înceapă să ne bată cât mai repede ca să scăpăm o dată.

AL DOILEA: A, nu, nu trebuie să-ţi faci iluzii... N-or să ne bată imediat, întâi or să ne mai ţină aici, ei ştiu bine că noi ştim ce ne aşteaptă şi că asta ne angoasează... S-ar putea să ne scoată de aici ca să ne bată pe la patru dimineaţa, sau poate chiar mâine la prânz. Depinde, cum au chef.

PRIMUL: Auzi, vreau să te rog ceva...

AL DOILEA: Ce?

PRIMUL: Dă-mi o palmă!

AL DOILEA: Ce?!

PRIMUL: Vreau să-mi dai o palmă. Ca să fiu pregătit... Vreau să-mi dau seama dacă pot să fac faţă.

AL DOILEA: Fi serios...

PRIMUL: Zău, te rog... Dă-mi o palmă... Dă-mi una ca şi cum ai fi... ca şi cum ai fi în locul lor...

AL DOILEA: Tu ai înnebunit?

PRIMUL: Nu, dar vreau să-mi dai o palmă... Hai, că-mi faci un bine, dă-mi una că altfel simt că mă sufoc... Dă-mi te rog o palmă că altfel încep să vomit...

AL DOILEA: Bine, unde vrei să te ating?

PRIMUL: Nu ştiu... unde vrei, dar hai o dată... hai, că prefer să fiu pregătit... Dar loveşte tare... Loveşte tare de la început.

AL DOILEA: Bine, închide ochii.

PRIMUL: Nu, nu, loveşte-mă aşa... Unde vrei, dă-i drumu'!

AL DOILEA: În cap sau în stomac?

PRIMUL: Unde vrei, dar fără milă.

AL DOILEA: Ah, fir-ar să fie, nu e uşor.

PRIMUL: Hai, că e cel mai mare bine pe care mi-l poţi face...

(*Corp lovit cu brutalitate.*)

AL DOILEA: Scuză-mă... Cum a fost?

PRIMUL (*scuipând sânge*): E bine...

AL DOILEA: Te doare?

PRIMUL: Da…
AL DOILEA: N-am vrut… Crede-mă că n-am mai lovit niciodată pe nimeni.
PRIMUL: N-ai lovit dar ştii să loveşti.
AL DOILEA: Mi-e frică şi mie, asta-i tot…
PRIMUL: Normal… În orice caz, îți mulțumesc… Şi acum mai vreau una…
AL DOILEA: A, nu… Acum e rândul tău să dai.

(*Lovituri din ce în ce mai brutale*.)

CORTINA

O CAFEA LUNGĂ CU PUŢIN LAPTE ŞI UN PAHAR CU APĂ

PERSONAJE

CLIENTUL
FEMEIA DE LA BAR

(Intră CLIENTUL. FEMEIA DE LA BAR priveşte în gol.)

FEMEIA: Când vine luna noiembrie, zilele se impregnează aici de un fel de erotism obosit. Dar mie îmi place această senzaţie că nu mai e nimic de făcut. Această senzaţie că natura nu mai e avidă de orgasm ci pur şi simplu aspiră la un moment de tihnă, pentru a rumega un anume gust nou, al neîmplinirii.

(*Pauză.*)

CLIENTUL: Bună ziua.

(CLIENTUL se aşează la o masă. FEMEIA se apropie şi rămâne nemişcată, privind în gol.)

FEMEIA: După cum puteţi vedea, sezonul cald s-a încheiat. Marea se răceşte. Peste câteva zile este anunţată prima furtună. Pe plajă dacă mai vezi, ici, colo, câte un om. Cum ar fi această doamnă care îşi plimbă câinele sau tânărul acesta nebun după surf. Acum, când ieşi la plimbare, trebuie să ai grijă să nu-ţi uiţi umbrela. Eu personal detest umbrelele. În mod sistematic, de câte ori îmi deschid umbrela, porneşte din senin un vânt şi mi-o întoarce pe dos. Am observat, de altfel, un lucru ciudat la această rasă târzie care sunt oamenii. Nu le place să-şi schimbe umbrela. Mult mai des îşi cumpără pantofi noi, decât umbrele noi. Când li se uzează o pereche de pantofi, o înlocuiesc imediat, fără nici o strângere de inimă. Dar faţă de o umbrelă stricată au altă atitudine, nu le vine să se separe de ea şi continuă să o care cu ei. Nimeni nu se întreabă însă de ce…
CLIENTUL: O cafea, vă rog.

FEMEIA: Sunt singură de trei zile. Nimeni nu a mai intrat în această cafenea de trei zile. Şi totuşi, cafeneaua este deschisă tot timpul. Am crezut că înnebunesc. Plafonul de nori este atât de jos... Auziți țipetele pescăruşilor? Am să vă aduc imediat cafeaua pe care mi-ați cerut-o. Este ora 11 şi 12 minute fix. În blocul de alături, la etajul patru, a fost găsit un mort. Poate că e vorba de o crimă. În această regiune vremea rea începe în noiembrie şi ține până în aprilie. Vreți să vă povestesc un fapt divers? S-ar părea că o femeie de 32 de ani, care se afla în stare de comă de mai bine de doi ani, s-a trezit la viață în urma unui cutremur de pământ. Câteodată mă întreb dacă nu sunt şi eu într-o stare de comă profundă. Poate că noi toți suntem într-o stare de comă profundă. Sigur, ne mişcăm, ne vorbim, mâncăm şi bem, credem că înțelegem o mulțime de lucruri, dar de fapt suntem, poate, toți, într-o stare de comă profundă. Şi în consecință suntem cu toții în aşteptarea unui cutremur de pământ salvator. Da, într-o bună zi seismul teluric ne va salva. Şi atunci ne vom trezi şi vom deschide ochii şi vom lua contact cu exteriorul, cu lumea... Ce vom vedea oare, când va veni acest moment? Cine ştie? Adevărul este că sunt total dezgustată. Nu mă întrebați cum am ajuns la acest grad de dezgust. Mi-ați cerut o cafea... Îmi amintesc că şi anul trecut, cam tot în noiembrie, ați venit aici şi ați băut o cafea la bar... Şi ați cerut atunci o cafea lungă... De aceea îmi permit să vă întreb acum... De data aceasta, cafeaua o vreți tot lungă?

CLIENTUL: Lungă, da.

FEMEIA: Observați, sper, cum suntem cu toții pe cale de a ne pierde memoria. Locuim cu toții într-o gaură din care s-a scurs memoria, precum acei crabi care rămân blocați în alveolele stâncilor în momentul când începe refluxul...

CLIENTUL: Bunica mea dinspre tată era o femeie foarte grasă. Spre sfârşitul vieții devenise chiar atât de grasă încât nu se mai putea deplasa. Dar e ciudat cum ființele

grase sunt viclene. Această bunică a mea nu înceta să-mi ceară să-i fac tot felul de servicii. Îi aduceam apă, îi aduceam scrumiera, îi aduceam corespondența... Eram o familie numeroasă într-o casă enormă, eu, maică-mea, taică-meu, soră-mea, bunicii dinspre tată... În fiecare seară cinam împreună. Iar la sfârşit, bunica spunea „şi acum, cine spală vasele?”

FEMEIA: A, povestea asta cu farfuriile murdare o cunosc şi eu foarte bine. Am şi eu amintirile mele legate de farfuriile murdare. Când eram mică, eu trebuia întotdeauna să mă ocup de farfuriile murdare. Şi chiar mai târziu... Toată viața mea n-am făcut decât să spăl farfurii murdare. Dar de o vreme a început să-mi placă. Cel mai mult îmi place să-mi scufund mâinile în chiuveta plină cu apă caldă. Îmi place enorm să simt apa caldă, opacă, îngroşată de grăsime şi de toate celelalte resturi care se desprind de pe farfurii. Aici, de exemplu, când nu e multă lume, şi nu e niciodată multă lume, prefer să spăl eu însumi cu mâna mea farfuriile decât să folosesc maşina de spălat vase. Vreți şi puțin lapte în cafea?

CLIENTUL: Poftim?

FEMEIA: Anul trecut, când ați venit să beți o cafea la bar, ați cerut o cafea lungă cu puțin lapte într-o ceşcuță mică alături. Vreți şi acum puțin lapte alături?

CLIENTUL: Da, puțin lapte alături.

FEMEIA: Şi un pahar cu apă?

CLIENTUL: De fapt, sunt puține luni de când am căzut în comă. Într-o zi mă plimbam pe la mine prin cartier, era într-o duminică, toți locuitorii îşi scoseseră în stradă vechiturile de prin poduri şi pivnițe ca să le vândă. Iar eu, trecând printre toate aceste obiecte de care nu aveam nevoie, am avut brusc o senzație ciudată, am simțit că mă scufund. Dar, ca să fiu sincer, senzația nu era dezagreabilă.

FEMEIA: Anul trecut, când ați venit şi ați băut o cafea la bar, ați cerut o cafea lungă, cu puțin lapte alături,

precum şi un pahar cu apă. Doriți şi acum un pahar cu apă?

CLIENTUL: Marea continuă să avanseze. Este momentul anului când fluxul şi refluxul au cea mai mare intensitate. Vă place şi dumneavoastră să priviți cum se apropie marea de oraş?

FEMEIA: Da.

(FEMEIA DE LA BAR aduce, pe o tavă, o cafea, puțin lapte într-o ceşcuță separată şi un pahar cu apă. Când ajunge lângă CLIENT, depune tava pe masă dar cafeaua, ceşcuța şi paharul rămân suspendate în aer. Ambele personaje rămân tăcute, cu privirile aspirate de vidul înconjurător.)

CORTINA